

СТИВЪН КИНГ ПЛАЖЕН СВЯТ

Превод от английски: Мария Парушева, 1994

chitanka.info

Федералният космически кораб ASN/29 падна от небето и се разби. След малко от сцепения му череп се измъкнаха двама мъже, сякаш от него изтече мозък. Те изминаха известно разстояние, после се спряха с шлемове под мишница и се огледаха къде са се приземили.

Това бе един плаж, който не се нуждаеше от океан — той бе океан сам по себе си, изваяно море от пясък, черно-бяла снимка на море, завинаги замръзнало във вдлъбнатини и гребени и пак вдлъбнатини и гребени.

Дюни.

Плитки, стръмни, гладки, нагънати. Островърхи дюни, сплеснати дюни, назъбени дюни, които приличаха на дюни върху дюни — домино от дюни.

Дюни. И никакъв океан.

Долините, които представляваха вдлъбнатините между тези дюни, се виеха като змии в черни лабиринти, по които се пускат плъхове. Ако човек се взираше дълго в черните извивки, можеше да му се стори, че те изписват думи — черни думи, които кръжат над белите дюни.

— Да му го... — каза Шапиро.

— Двоен — каза Ранд.

Шапиро се пригответи да плюе, но после размисли. Гледайки безкрайните пясъци, той се отказа. Може би не беше време да губи влага. Полузаровен в пясъците, ASN/29 вече не приличаше на умираща птица, приличаше на кратуна, която се е сцепила и от нея се е показала изгнилата вътрешност. Беше избухнал пожар. Всички резервоари с гориво от едната страна бяха експлодирани.

— Жалко за Граймс — каза Шапиро.

— Да — очите на Ранд продължаваха да се плъзгат по пясъчното море, чак до ограничителната черта на хоризонта, после назад.

Наистина беше жалко за Граймс. Сега от Граймс бяха останали само големи парчета и малки парчета из склада в кърмовата част на кораба. Шапиро бе погледнал вътре и си бе помислил: *Изглежда така, сякаш господ е решил да изяде Граймс, после разбрал, че не е вкусен и го повърнал.* Това се бе оказало прекалено за стомаха на самия Шапиро. Това, както и разпръснатите зъби на Граймс из склада. Сега Шапиро очакваше Ранд да каже нещо интелигентно, но Ранд мълчеше.

Очите на Ранд следваха очертанятията на дюните и не се откъсваха от пружиноподобните извивки на вдлъбнатините между тях.

— Хей! — каза Шапиро на края. — Какво ще правим? Граймс е мъртъв. Ти командваш. Какво ще правим?

— Да правим? — Очите на Ранд се движеха напред-назад, над смълчаните дюни. Един сух, постоянен вятър шумолеше по гумираната яка на предпазния му костюм. — Ако нямаш волейболна топка, просто не знам.

— Какви ги говориш?

— Нали това се прави на плажа? — попита Ранд. — Нали се играе волейбол?

Шапиро се беше плашил много пъти в космоса. Почти се беше паникьосал, когато избухна пожарът. Сега, поглеждайки Ранд, усети тръпка на ужас, която бе твърде всеобхватна, за да я възприеме човек.

— Голям е — каза Ранд умислено и за миг Шапиро си помисли, че Ранд говори за неговия собствен страх. — Дяволски голям плаж. Тъй като го гледам ми изглежда безкраен. Човек може да върви стотици километри със сърф под мишница и пак да бъде горе-долу там, откъдето е тръгнал и зад него да има само пет-шест следи от стъпки. И ако останеш неподвижен на едно и също място пет минути и тези пет-шест стъпки също ще изчезнат.

— Направи ли топографска снимка, преди да се приземим? — той реши, че Ранд е в шок. Ранд беше в шок, но не беше луд. Той можеше да даде на Ранд едно хапче, ако трябва. А ако продължаваше да не е на себе си, можеше да му направи и инжекция. — Успя ли да видиш...

Ранд му хвърли къс поглед.

— Какво?

Зелените места. Това смяташе да каже. Звучеше като цитат от Псалмите, и той просто не можа да го произнесе. Дъхът му отека като камбана в устата му.

— Какво? — пак попита Ранд.

— Топографска снимка! Топографска снимка! — изкрещя Шапиро. — Да си чувал някога за топографска снимка, бе тъпак? Какво представлява това място? Къде е океанът на този скапан плаж? Къде са езерата? Къде е най-близкият зелен пояс? В каква посока? Къде свършва плажът?

— Да свършва? О, той въобще не свършва. Няма зелени пояси, няма ледени шапки. Няма океани. Това е плаж, който си търси океана, приятел. Дюни, и дюни, и дюни, които никога не свършват.

— Ами какво ще правим за вода?

— Нищо не можем да направим.

— Но корабът е така повреден, че не може... да се поправи!

— Без майтап, Шерлок.

Шапиро млъкна. Сега можеше или да замълчи или да изпадне в истерия. Той имаше едно чувство, беше почти сигурен, че ако изпадне в истерия, Ранд просто ще продължи да гледа дюните, докато Шапиро се оправи или не се оправи.

Как се нарича плаж, който няма край? Ами да, нарича се пустиня! Най-голямата, най-гадната пустиня във вселената, нали така?

В главата си чу отговора на Ранд:

— Без майтап, Шерлок.

Шапиро остана известно време до Ранд, очакваше, че той ще се разбуди, че ще направи нещо. След малко търпението му свърши. Тръгна с плъзгане и препъване да слиза от дюната, на която се бяха качили, за да се огледат. Усещаше как пясъкът се всмуква край ботушите му. *Искам да те всмуча, Бил*, той си въобрази, че пясъкът казва това. В съзнанието му това бе сух, празен глас на жена, остаряла, но все още силна. *Искам да те всмуча хубавичко тук долу и да те... прегърна.*

Това го накара да си припомни как се редуваха да се заравят един друг до шията в пясъка, когато бяха деца. Тогава се забавляваха. Сега това го плашеше. Така че той изключи този глас от съзнанието си. Не беше време за спомени, Боже, съвсем не беше време за това. И той тръгна по пясъка с малки, отсечени крачки, като ритници. Подсъзнателно се опитваше да развали перфектната симетрия на склона и на повърхността.

— Къде отиваш? — За първи път в гласа на Ранд имаше нотка на загриженост.

— Маякът — каза Шапиро. — Ще отида да го включа. Движехме се по един от картографираните коридори. Ще приемат сигнала ни по вектора. Всичко е въпрос на време. Знам, че шансът ни е съвсем лайнян, но може пък някой да дойде преди...

— Маякът е разбит — каза Ранд. — Строши се, когато се приземявахме.

— Може би ще може да се оправи — извика Шапиро през рамо. Като се наведе и се вмъкна през люка, той се почувства по-добре, въпреки миризмите — изгорели кабели и горчивия полъх на фреон. Той си каза, че се чувства по-добре, защото се бе сетил за маяка. Колкото и да беше нищожна надеждата, която даваше маякът, все пак беше надежда. Но не точно мисълта за маяка повдигна духа му, щом Ранд казваше, че е счупен, значи най-вероятно беше счупен. Просто повече не виждаше дюните — не виждаше този огромен, безкраен плаж.

От това се чувстваше по-добре.

Когато пак се качи на първата дюна, с мъка, със задъхване, с пулсиращи от сухата жегга слепоочия, Ранд продължаваше да е там, да се вира, да се вира, да се вира. Беше минал час. Слънцето бе точно над главите им. Лицето на Ранд бе мокро от пот. Бисерни капчици се бяха спрели на веждите му. По бузите му се стичаха капки като сълзи. Още капки се стичаха по врата му и се скриваха под скафандъра, като капки безцветно масло, които се стичат във вътрешността на един доста добър андроид.

Нарекох го тъпак, помисли си Шапиро и леко потръпна. Боже, ами той точно на това прилича. Не на андроид, а на тъпак.

Пък и в крайна сметка Ранд бе сбъркал.

— Ранд?

Никакъв отговор.

— Маякът не беше счупен. — В очите на Ранд просветна искрица. После те пак угаснаха, вперени в планините пясък.

Отначало Шапиро си бе помислил, че са замръзнали, но те вероятно се движеха. Вятърът бе постоянен. Сигурно се движеха. С десетилетията, с вековете, те сигурно... плаваха.

Нали така се казваше за дюните на плажа? Плаващи пясъци? Това си го спомняше още от детството. От училище. Или от някъде другаде, какво ли значение имаше?

Сега той видя как една малко струйка пясък се спуща по една от дюните. Сякаш, че бе чула

(чула какво си мисля).

По тила му отново протече пот. Е, добре, започваха да го прихващат. Всеки би се чувствал така на негово място. Бяха натясно. Много натясно. А Ранд изглежда не знаеше това... или не му пукаше.

— В него имаше пясък и звуковото устройство беше пукнато, но сигурно в кутията с резервните части на Граймс имаше поне шейсет такива.

Дали въобще ме чува?

— Не зная как е проникнал пясъкът вътре — беше си точно на мястото — в склада зад койките, три затворени люка между него и дюните, обаче...

— О, пясъкът прониква. Във всичко прониква. Помниш ли като си ходил на плажа като дете, Бил? Като се върнеш вкъщи, майка ти ти крещи, че има пясък навсякъде? Пясък на дивана, пясък на кухненската маса, пясък в леглото ти? Пясъкът от плажа е направо... — Той махна неясно с ръка и на лицето му отново се появи отнесената му усмивка — ... всепроникващ.

— ... обаче не беше го повредил въобще — продължи Шапиро. — Резервното електрозахранване работи и аз го включих в него. За малко си сложих слушалките и поисках еквивалента на петдесет парсека. Чува се като електрически трион. Много по-добре е, отколкото можехме да се надяваме.

— Никой няма да дойде. Няма да дойдат и Бийч Бойс. Бийч Бойс са мъртви от осем хиляди години. Добре дошъл в Сърф сити, Бил. Сърф сити без сърф.

Шапиро се взираше в дюните. Чудеше се отколко ли време пясъкът е тук. Трилион години? Квинтилион? Дали някога тук е имало живот? Може би дори разум? Реки? Зелени места? Океани, които да са го правили истински плаж, а не просто пустиня?

Шапиро стоеше до Ранд и мислеше за това. Вятърът рошеше косата му. Изведнъж той усети, че е сигурен, че всички тези неща са съществували, и прекрасно можеше да си представи как са завършили.

Бавното отдръпване на градовете, когато водните им артерии и вододайните им зони са били отначало леко напръскани, после само напрашени, после засипани и задушени от настъпващия пясък.

Можеше да си представи бляскавите кафяви алувиални ветрила на калта, отначало лъскави като тюленова кожа, но постепенно губещи блясъка си, разпростирайки се все по-навътре и по-навътре от устията

на реките, докато най-накрая са се срещнали. Представяше си как лъскавата кал се е превръщала в обрасло с тръстики блато, после сивкава напукана глина, накрая бял движещ се пясък.

Представяше си как планините са се скъсявали като подострени моливи, как снеговете им се стапяли от топлия въздух, който се издигал към тях. Представяше си няколко последни зъбера, сочещи към небето като пръсти на хора, заровени живи, представяше си как ги покриват идиотските дюни и как моментално всички са забравени.

Как ги бе нарекъл Ранд?

Всепроникващи.

Ако си имал видение, Били-бой, то е било истински ужасно.

Но, не, не беше. Не беше ужасно, беше спокойно. Спокойно като дрямка в неделя следобед. Какво по-спокойно от плажа?

Той се отърси от тези мисли. Това му помогна да погледне назад към кораба.

— Няма да има никаква кавалерия — каза Ранд. — Скоро ще ни засипе пясъкът и ние ще се слеем с него и той ще се слее с нас. Сърф сити без сърф — можеш ли да се качиш на тази вълна, Бил?

А Шапиро се плашеше, защото можеше да се качи. Човек не можеше да гледа всички тези дюни, без да се поддаде.

— Проклет, прост тъпанар — каза той. Върна се в кораба.

И се скри от плажа.

Най-накрая дойде залезът. По това време, когато човек е на плажа, обикновено прибира волейболната топка, облича фланелка и изважда виното или бирата. Още не е време за цуни-гуни, но приближава. Време е човек да започне да се подготвя за цуни-гуни.

Виното и бирата не бяха част от запасите на ASN/29.

Шапиро прекара следобеда, зает с бутилирането на цялата вода на борда на кораба. Използва портативна прахосмукачка, с която обра всичко, което беше изтекло от разкъсаната водоснабдителна система и бе направило локви на пода. Успя да събере и малкото количество, което бе останало на дъното на резервоара в хидравличната система. Не подмина дори малкия цилиндър, който бе в центъра на системата за пречистване на въздуха, която циркулираше въздух в складовете.

Накрая отиде в кабината на Граймс.

Граймс държеше златни рибки в сферичен аквариум, специално конструиран за условия на безтегловност. Аквариумът бе направен от нечуплива прозрачна полимерна пластмаса и бе преживял безпроблемно катастрофата. Златните рибки, както и собственикът, не се бяха оказали нечупливи. Те се носеха на повърхността на кълбото, което се бе спряло под койката на Граймс, заедно с мръсно бельо и няколко порно холографски кубчета.

Той вдигна аквариума и за няколко секунди се вгледа в него.

— Бедният Йорик! Познавах го добре — каза той изведнъж и се засмя пронизително, подлудяващо. После взе кепчето, което Граймс държеше в шкафа си и го потопи в аквариума. Извади рибките и после се зачуди какво да прави с тях. След миг отиде до леглото на Граймс и вдигна възглавницата.

Под нея имаше пясък.

Без да обръща внимание, той постави рибките под нея, после бавно преля водата в гърнето, което използваше за контейнер. Водата трябваше да се пречисти, но дори да не работеха пречистителите, той бе сигурен, че след два дни и окото му нямаше да мигне, ако трябваше да пие аквариумна вода, в която плуват няколко люспи и малко изпражнения от златни рибки.

Той пречисти водата, подели я и отнесе частта на Ранд на дюната. Ранд продължаваше да е на мястото си, сякаш никога не бе се помръдвал.

— Ранд. Донесох ти твоя дял от водата. — Той отвори ципа на джоба в предната част на скафандъра на Ранд и пъкна пластмасовата манерка в него. Тъкмо щеше да затвори ципа, когато Ранд бутна ръката му. Извади манерката. От едната ѝ страна имаше надпис ЗАПАСИ ЗА КОРАБ КЛАС-ASN № 23196755 МАНЕРКА СТЕРИЛНА, АКО ПЕЧАТЪТ Е НЕПОКЪТНАТ. Сега, естествено, печатът бе счупен, Шапиро трябваше да я напълни.

— Аз пречистих...

Ранд отвори пръсти. Манерката падна в пясъка с мек звук.

— Не я искам.

— Недей... Ранд, какво ти става? За бога, няма ли да престанеш?

Ранд не отговори.

Шапиро се наведе и вдигна манерка № 23196755. Той избърса пясъчинките, които бяха полепнали по нея, сякаш бяха огромни подути

микроби.

— Какво ти става? — повтори Шапиро. — От шока ли е? От това ли мислиш, че е? Защото аз мога да ти дам хапче, или да ти направя инжекция. Обаче това се предава и на мен, наистина трябва да ти призная. Това дете стоиш на едно място и гледаш четиридесет километра напред в нищото! Това е пясък! Просто пясък!

— Това е плаж — каза Ранд унесено. — Искаш ли да си направим замък от пясък?

— Добре тогава — каза Шапиро. — Отивам да взема спринцовка и ампула Йелоуджек. Щом искаш да се държиш като тъпанар, и аз ще се отнасям с тебе като с тъпанар.

— Ако смяташ да ме инжектираш с нещо, по-добре тихичко се промъкни зад мен — каза Ранд тихо. — В противен случай ще ти счупя ръката.

И той наистина можеше да го направи. Шапиро, астрогатора, тежеше седемдесет килограма и бе висок един и шестдесет и осем. Физическата борба не бе неговата специалност. Той изръмжа някаква ругатня и се обърна, с гръб към кораба, държейки манерката на Ранд.

— Мисля, че е жива — каза Ранд. — Всъщност съм съвсем сигурен.

Шапиро пак погледна към него, после отново към дюните. Залезът бе хвърлил златен филигран над гладките им чела, филигран, който нежно потъмняваше и се превръщаше в най-черния абанос във вдлъбнатините, а върху следващата дюна абаносът бавно преминаваше в златно. Златно към черно. Черно към златно. Златно към черно и черно към златно и златно...

Шапиро бързо запримигва и потри очите си с ръка.

— Вече няколко пъти усещам как тази дюна се раздвижва под мен — каза Ранд на Шапиро. — Движи се много внимателно. Сякаш предусеща прилива. Усещам мириса му във въздуха, мирис на сол.

— Ти си луд — каза Шапиро. Беше толкова ужасен, че му се стори, че мозъкът му е станал стъклен.

Ранд не отговори. Очите на Ранд оглеждаха дюните, които преминаваха от златно към черно от златно към черно в светлината на залеза.

Шапиро се върна в кораба.

Ранд прекара на дюната цялата нощ, и целия следващ ден.

Шапиро погледна навън и го видя. Ранд бе свалил скафандъра си и пясъкът почти го бе засипал. Само единият ръкав стърчеше забравен, умоляващ. Пясъкът над него и под него напомняше на Шапиро на устни, които беззъбо и лакомо смучеха крехка хапка. Шапиро усети шантавото желание да разпори дюната и да спаси скафандъра на Ранд.

Не го направи.

Той седеше в кабината и чакаше спасителна команда. Миризмата на фреон се беше разнесла. На нейно място се усещаше още по-неприятната миризма на разлагащия се Граймс.

Спасителната команда не дойде нито този ден, нито тази нощ, нито на следващия ден.

По някакъв начин в кабината на Шапиро се появи пясък, въпреки че люкът бе винаги затворен и се виждаше, че е плътно прилепнал. Той всмука купчинките пясък с портативната прахосмукачка, така както бе всмукал локвичките вода.

През цялото време беше много жаден. Манерката му вече беше почти празна.

Стори му се, че е започнало да мирише на сол. На сън чуваше крясъците на гларусите.

Освен това чуваше пясъка.

Непрестанният вятър преместваше първата дюна все по-близо до кораба. Все още кабината му беше в ред — благодарение на портативната прахосмукачка — но пясъкът вече превземаше останалото. Мини-дюни се бяха промъкнали през разбитите ключалки и бяха превзели ASN/29. Пясъкът се отсяваше през мембраните и минаваше през всички отвори. Вече бе навял в един от разбитите резервоари.

Лицето на Шапиро бе станало изпито и грапаво от наболата брада. Около залез на третия ден, той се качи на дюната, за да види как е Ранд. Отначало мислеше да вземе спринцовка, но после се отказа. Това бе нещо много повече от шок, той вече бе сигурен в това. Ранд бе полудял. По-добре щеше да бъде, ако умре бързо. По всичко личеше, че точно така ще стане.

Шапиро беше изпит, Ранд бе направо съсухрен. Тялото му се бе превърнало в тънка пръчка. Краката му, преди стегнати и пищни, с железни мускули, сега бяха отпуснати и провиснали. Кожата висеше по тях като широки чорапи, които непрекъснато се свличат. Той бе

облечен само по долни гащета, червени найлонови, които приличаха на бански костюм. По лицето му бе започнала да избива лека брада и да покрива хлътналите му бузи и брадата му. Брадата му имаше пясъчен цвят. Косата му която някога бе небрежно кафява, сега бе изсветляла до русо. Падаше над челото му. Само очите му, надничащи под бретона наситено яркосини, продължаваха да живеят пълноценно. Те изучаваха дюните

(дюните, дявол ги взел, ДЮНИТЕ)
безпощадно.

Сега Шапиро видя нещо лошо. Нещо наистина много лошо. Той видя, че лицето на Ранд се превръща в пясъчна дюна. Брадата и косата му задушаваша кожата му.

— Ти — каза Шапиро — ще умреш. Ако не дойдеш до кораба да пийнеш, ще умреш.

Ранд нищо не каза.

— Това ли искаш?

Нищо. Само празният шепот на вятъра, но нищо повече. Шапиро забеляза, че гънките на шията на Ранд се запълват с пясък.

— Единственото нещо, което искам — каза Ранд със слаб, гробовен глас, — са моите записи на Бийч Бойс. Те са в моята кабина.

— Майната ти! — каза Шапиро бесен. — А знаеш ли аз за какво се надявам? Надявам се да дойде кораб, преди ти да умреш. Искам да видя как пициш и риташ, когато те помъкнат от твоя проклет безценен плаж. Искам да видя какво ще стане тогава!

— Плажът и тебе ще те хване — каза Ранд. Гласът му дрънчеше на кухо, като вятърът в пукната кратунка — кратунка, забравена в полето след прибиране на миналата реколта в края на октомври. — Послушай, Бил. Чуй вълната.

Ранд наведе глава. Устата му, полуотворена, откри езика му. Той бе спаружен като суха гъба.

Шапиро чу нещо.

Чу дюните. Те пееха песни за неделни следобеди на плажа — кратка дрямка на плажа, без да сънуваш. Дълга дрямка. Безгрижно спокойствие. Крясъците на чайките. Местеци се, безмозъчни частици. Плаващи пясъци. Чу ги... и почувства, че е обсебен. Обсебен от дюните.

— И ти го чу — каза Ранд.

Шапиро бръкна в носа си докато го разкървави. Тогава затвори очи. Мислите му бавно и тромаво се събраха. Сърцето му препускаше като лудо.

За малко да стана като Ранд. Боже!... за малко да ме хване!

Той пак отвори очи и видя, че Ранд се е превърнал в раковина на дългия пуст плаж, устремен напред към мистериите на едно не мъртво море, взрян в дюните, в дюните, в дюните.

Никога вече, изстена вътрешно Шапиро.

О, но само чуй тази вълна, прошепнаха дюните в отговор.

Напук на здравия разум, Шапиро се заслуша.

Тогава здравият му разум престана да съществува.

Шапиро си помисли: *Ако седна, ще чувам по-добре.*

Той седна в краката на Ранд, сложи пети върху бедрата си като индиец и се заслуша.

Чу гласовете на Бийч Бойс, а Бийч Бойс пееха за наслада, наслада, наслада. Чу ги да пеят за това, как момичето на плажа, ей сега ще се покаже. Чу...

... кухата въздишка на вятъра, не в ухото си, а в тясното пространство между лявото му и дясното мозъчно полукълбо — чу тази въздишка някъде в мрака, над който се прехвърля само мостът на *corpus callosum*, който свързва съзнателното с безкрайността. Не усещаше нито глад, нито жажда, нито жега, нито страх. Само един глас ехтеше в пустотата.

И корабът дойде.

Той връхлетя от небесата, дюзите му очертаха дълга следа от дясно наляво. Тътенът стигна вълнистия релеф и няколко дюни се сринаха като разкъсана от куршум мозъчна тъкан. Тътенът разцепи главата на Били Шапиро и за миг той се почувства разделен на две, разцепен, разкъсан през средата...

Тогава скочи на крака.

— Кораб! — изкрещя той. — Мамка му късмет! Кораб! Кораб! КОРАБ!

Беше търговски кораб, скапан и мръсен от петстотин — а може би пет хиляди годишна — служба във веригата. Той се понесе през въздуха, тромаво се обърна в изправено положение, и се плъзна надолу. Капитанът пусна реактивните двигатели и огънят на дюзите

стопи пясъка и го превърна в черно стъкло. Шапиро с радост посрещна тези поражения.

Ранд се огледа като човек, събуден от дълбок сън.

— Кажи му да се маха, Били.

— Ти не разбираш — Шапиро обикаляше около него и размахваше юмруци във въздуха. — Ти ще се справиш...

Той се спусна към мръсния търговски кораб с големи подскоци, като кенгуру, бягащо от пожар. Пясъкът го хващаше за краката, но Шапиро успяваше да го изрита. *Мамка ти и пясък. Имам си гадже в Хансвил. Пясъкът никога не си е имал гадже. На пясъка никога не му се е искала оная работа.*

Корпусът на кораба се разтвори. Показа се стълба, като език. По нея слезе човек, следван от трима проучващи андроиди и един тип с протези, който сигурно беше капитана. Във всеки случай носеше барета със знака на веригата.

Единият от анROIDите размаха към него сондираща палка. Шапиро я отблъсна. Той падна на колене пред капитана и прегърна протезите, които бяха заместили краката му.

— Дюнците... Ранд... без вода... жив... хипнотизиран... тъпанарски свят... аз... благодаря на Бога...

Една метална антена се уви около Шапиро и го плясна в стомаха. Под него сухият пясък зашепна сякаш се смееше.

— Всичко е наред — каза капитанът. — Бей ет шел: Ми! Ми! Гат!

Андроидът пусна Шапиро и се дръпна назад.

— Да бием целия този път заради един Федерален! — горчиво възкликна капитанът.

Шапиро плачеше. Болеше го не само главата, но и черния дроб.

— Дъд! Гий-ят! Гат! Вода-за-него-за Бога!

Човекът, който беше начело, му хвърли нискогравитационна бутилка. Шапиро я отвори и жадно засмука. Плискаше кристална студена вода в устата си, по брадата си, в струи, от които костюмът му потъмняваше, костюмът, който бе избелял до цвят на кости. Той се задави, повърна, после пак пи.

Дъд и капитанът внимателно го наблюдаваха.

Накрая Шапиро избърса устата си и се изправи. Хем му се гадеше, хем му беше добре.

— Ти ли си Шапиро? — попита капитанът. Шапиро кимна.

— Принадлежност към веригата?

— Никаква.

— Номер в ASN?

— 29.

— Екипаж?

— Трима. Един мъртъв. Другият — Ранд — там горе. — Той посочи, без да погледне.

Лицето на капитана не се промени. Но лицето на Дъд се промени.

— Хвана го плажът — каза Шапиро. Той видя въпросителните им погледи. — Може да е шок. Сякаш е хипнотизиран. Все говори за... Бийч Бойс... както и да е, няма да го разберете. Не иска да яде, не иска да пие. Много е зле.

— Дъд. Вземи един андро и го свали долу. — Той поклати глава. — Федерален кораб, господи. Нищо не може да се спаси.

Дъд кимна. Малко по-късно той пълзеше по склона на дюната с един андро, който приличаше на двадесет годишен сърфист, можещ да си изкара и малко допълнителна печалба като компаньон на отегчени вдовици, но походката му го издаваше дори повече от сегментираните пипала, които се подаваха от мишниците му. Походката му, еднаква за всички андроиди, приличаше на походката на застаряващ английски иконом с хемороиди.

От капитанския пулт се разнесе звън.

— Тук съм.

— Обажда се Гомез, капитане. Тук имаме малко по-особена ситуация. Топографската снимка и повърхностната телеметрия показват много нестабилна повърхност. Лисва скална основа. Стъпили сме на обгорената от нас площадка и за момента това е може би най-твърдото място на цялата планета. Лошото е, че обгорената площадка също започва да поддава.

— Какво препоръчвате?

— Трябва да се махаме.

— Кога?

— Преди пет минути.

— Голям майтапчия си, Гомез.

Капитанът натисна едно копче и комуникаторът угасна. Шапиро въртеше очи.

— Вижте, не се занимавайте с Ранд. Той е свършен.

— И двамата ще ви взема обратно — каза капитанът. — Няма кой знае каква плячка от кораба, но Федерацията ще трябва да плати по нещо за вас двамата... не, че струвате кой знае колко, доколкото виждам. Оня е луд, а ти си пъзльо.

— Не, Вие не разбирате. Вие...

Хитрите очички на капитана проблеснаха.

— Да не би да сте скрили нещо контрабанда? — попита той.

— Капитане... моля... вижте...

— Защото ако е така, няма смисъл да го оставим тук. Кажи ми какво е и къде е. Ще делим седемдесет на тридесет. Стандартна такса за спасяване. По-добре от това, здраве му кажи, нали? Ти...

Изведнъж обгорената площадка под тях се наклони. Съвсем забележимо. Някаква сирена в кораба започна да свири приглушено, на равни интервали. Комуникаторът от таблото на капитана пак се включи.

— Ето — изкрещя Шапиро. — Виждаш ли какво става? Още ли искаш да си говорим за контрабанда? МАЙНАТА МУ НА ВСИЧКО, ТРЯБВА ДА СЕ МАХАМЕ ОТТУК!

— Я млъквай, красавецо, или ще накарам едно от тези приятелчета да те успокои — каза капитанът. Гласът му бе спокоен, но очите му се бяха променили. Той натисна комуникатора с палец.

— Капитане, имаме десет градуса наклон и се увеличава. Асансьорът се движи надолу, но се движи под ъгъл. Имаме още време, но не много. Корабът е нестабилен.

— Подпорите ще го задържат.

— Не, господине. Моля капитанът да ме извини, но няма да го задържат.

— Започнете серия за запалване, Гомез.

— Благодаря Ви, господине. — Човек не можеше да сбърка облекчението в гласа на Гомез.

Дъд и андроидът се спускаха по склона на дюната. Ранд не беше с тях. Андрото изоставаше все повече и повече. И изведнъж се случи нещо странно. Андрото падна по очи. Капитанът се намръщи. Той не падна така, както трябва да падне андроид — тоест като човек, в една

или друга степен. Той падна така, сякаш някой е бутнал манекен в универсален магазин. Така падна. Туп и се вдигна малък пясъчен облак.

Дъд се върна и коленичи до него. Краката на андрото продължаваха да се движат, сякаш сънуваше, в милион и половината микровериги, охлаждаани от фреон, които образуваха неговия мозък, той продължаваше да върви. Но движенията на краката му бяха бавни и скърцащи. После спряха. От порите му започна да излиза дим и антените му потрепнаха в пясъка. По някакъв зловещ начин това приличаше на смърт на човек. От вътрешността му се чу дебело стържение: *Гръъъг!*

— Пълен е с пясък — прошепна Шапиро. — Религията на Бийч Бойс.

Капитанът го погледна нервно.

— Я не ставай смешен, човече. Това нещо може да върви в пясъчна буря, без в него да попадне песъчинка.

— Не и в този свят.

Обгорената площадка отново пропадна. Корабът сега съвсем явно се наклони. Чу се изскърцване, когато опорите поеха още по-голяма тежест.

— Остави го! — ревна капитана към Дъд. — Остави го, остави го! Гий-ят! Ела-мен-за-бог!

Дъд дойде, оставяйки андрото да лежи с лице в пясъка.

— Ама че шибана работа — измърмори капитанът.

Той и Дъд започнаха да водят разговор на бърз пиджин диалект, който Шапиро можеше да следи само донякъде. Дъд каза на капитана, че Ранд е отказал да дойде. Андрото се бе опитал да хване Ранд, без да прилага сила. Дори тогава се движел по странен начин и от вътрешностите му се чували странни стържещи звуци. Освен това тъпият андроид започнал да рецитира комбинация от галактически минни координати и каталог на любимите народни песни на капитана. Тогава Дъд се захванал с Ранд. Боричкали се кратко. Капитанът каза на Дъд, че ако се е оставил на един мъж, който от три дни стои на слънцето, то може би ще трябва да си търси друг първи помощник.

Дъд се почувства така неловко, че лицето му потъмня, но сериозният му, загрижен вид не се промени. Той бавно извърна глава и

показа четири дълбоки драскотини на шията си. От тях бавно се стичаше кръв.

— Той-има-голям-индик — каза Дъд. — Силен-за-бог. Той-има-голям-индик.

— Лунди-той за-бог? — Капитанът гледаше строго към Дъд.

Дъд кимна.

— Лунди. Гойям-шил. Лунди-за-бог.

Шапиро се мръщеше, напрягаше уморения си, изплашен мозък за тази дума. Сега му дойде на ум. Лунди. Това значеше луд. Той е силен, за бога. Силен, защото е луд. Той има голяма сила. Защото е луд.

Голяма сила... може би значеше голяма вълна. Не беше сигурен. Каквото и да беше значението беше едно и също.

Лунди.

Почвата под краката им отново се раздвижи и върху ботушите на Шапиро навя пясък.

Зад тях се чу звукът, с който се отваряха дюзите. Шапиро си помисли, че това е най-прекрасният звук, който е чувал в живота си.

Капитанът седеше замислен, странен кентавър, чиято долна част вместо кон, представляваше протези и пластини. После вдигна глава и натисна копчето на комуникатора.

— Гомез, изпрати Монтойя Отлични с една транквилизираща пушка.

— Прието.

Капитанът погледна към Шапиро.

— Отгоре на всичко, изгубих андроид, който струва твоите заплати за десет години. Направо съм побъркан. Ще го пипна твоето приятелче.

— Капитане — Шапиро не можа да се сдържи и облиза устните си. Знаеше, че това е много неуместно. Не искаше да се показва като луд, истеричен или страхлив, а явно капитанът бе решил, че той е и трите неща едновременно. Да си оближе устните по този начин само щеше да засили това впечатление... но просто не можа да се сдържи. — Капитане, не мога да настоявам прекалено и да подчертавам нуждата да се махаме от този свят, колкото е възможно по-ско...

— Така ли, тъпако — каза капитанът, но не враждебно.

Остър писък долетя от върха на най-близката дюна.

— Не ме докосвайте! Не ме доближавайте! Оставете ме на мира!
Всички!

— Голям-индик има-лунди — каза Дъд сериозно.

— Взем-го, чу-ме — отвърна капитанът и после се обърна към Шапиро. — Той е много зле, нали?

Шапиро потрепера.

— Вие не знаете. Вие просто...

Обгорялото място пак потъна. Подпорите скърцаха по-силно от всякога. Комуникаторът изпука. Гласът на Гомез бе изтънял, малко неуверен.

— Трябва да се махнем оттук веднага, капитане.

— Добре. — На стълбичката се появи един кафяв човек. Той държеше в ръката си дълъг пистолет.

— Улуч-го, за-бог. Мож?

Монтойя Отлични, необезпокоен от накланящата се площадка, която съвсем не бе площадка, а само пясък, стопен до стъкло (сега през нея бяха прорязани големи пукнатини, забеляза Шапиро), несмутен от скърцащите подпори и гледката на един андроид, който в момента се самопогребваше, за миг се вгледа изучаващо във фигурата на Ранд.

— Мож — каза той.

— Улуч-го! Улуч-за-бог! — капитанът се изплю встрани. — Нацели го в онази работа, пет пари не давам — каза той. — Стига само да диша, когато пристигнем.

Монтойя Отлични вдигна пистолета. Жестът бе две трети отработен и една трета небрежен, но Шапиро, изпаднал почти в паника забеляза, че Монтойя леко наведе глава на една страна, изравнявайки цевта. Както за много от веригата, пистолетът бе просто част от него, той го насочваше, сякаш сочеше с пръст.

Последва едно кухо *фуууу!* когато той натисна спусъка и транквилизиращата стрела излетя от цевта.

От дюната се надигна ръка и я улови.

Беше голяма кафява ръка, трепереща, направена от пясък. Тя просто се протегна и въпреки вятъра задуши внезапния блясък на стрелата. После пясъкът пак падна с тежко *тупуур*. Никаква ръка. Невъзможно бе човек да повярва, че някога въобще е имало ръка. Но те я бяха видели.

— Гиди-умп — каза капитанът с почти разговорен тон. Монтойя Отлични падна на колене.

— Андо-мил за-бог, голя-дой! Виж-ка-бил за бог!

Изтръпнал Шапиро осъзна, че Монтойя казва молитва на пиджин.

Горе на дюната Ранд подскачаше нагоре-надолу, размахваше юмруци към небето, викаше триумфално с тънък глас.

Ръка. Това беше РЪКА. Той е прав. Живо е, живо.

— Сил! — каза капитанът остро на Монтойя. — Не мож!

Монтойя замълча. Очите му се спряха на подскачащата фигура на Ранд, после извърна поглед. Очите му бяха пълни със суеверен ужас, почти средновековен.

— Добре — каза капитанът. — Стига толкова. Отказвам се. Тръгваме.

Той натисна две копчета на пулта си. Моторът, който трябваше да го обърне към кораба въобще не се включи, той изви и простърга. Капитанът изруга. Площадката пак потрепери.

— Капитане! — Това беше Гомез, паникьосан.

Капитанът блъсна с всички сили друго копче и протезите започнаха да се движат заднешком по стълбата.

— Води ме — каза капитанът на Шапиро. — Нямам огледало за обратно виждане, мамка му. Онова беше ръка, нали?

— Да.

— Искам да се махна оттук — каза капитанът. — Имам чувството, че ще се напикая.

Тунуур! Изведнъж една дюна се стовари върху стълбата.

Само, че не беше дюна, беше ръка.

— Мамка му, аах, мамка му — каза капитанът.

На своята дюна Ранд скачаше и пишеше.

Сега жиците в долната част от тялото на капитана започнаха да скърцат.

— Какво... Протезите блокираха. — Вдигнете ме! — ревна капитанът към двата останали андроида. — Сега! ВЕДНАГА!

Антените им се навиха около основата на протезите му и те го повдигнаха. Приличаше на учител, когото абитуриенти те вдигат на ръце. Той натискаше комуникатора.

— Гомез! Последна серия запалване! Сега! Сега!

Дюната в основата на стълбата се раздвижи. Превърна се в ръка. Голяма кафява ръка, която започна да опипва наклонената повърхност.

Пищейки, Шапиро хукна надалеч от тази ръка.

Псувайки, капитанът бе отнесен надалече от нея.

Прибраха стълбата. Ръката падна и пак се превърна в пясък. Люковете се затвориха. Двигателите изръмжаха. Нямаше време да сяда в кресло, за нищо такова нямаше време. Шапиро зае позицията като при сблъсък, и ускорението го смаза. Преди да изгуби съзнание, той сякаш усети как пясъкът протяга към кораба мускулести кафяви ръце, опитвайки се да ги задържи.

После отлетяха.

Ранд ги наблюдаваше как се отдалечават. Той бе седнал. Когато изчезнаха следите от реактивните двигатели на кораба, той извърна очи към спокойния безкрай на дюните.

После запя с прегракнал глас на пустия, плаващ пясък.

След това бавно и замислено започна да тъпче шепа след шепа пясък в устата си. Гълташе... гълташе... гълташе... Скоро стомахът му натеза и се поду като бъчва, а пясъкът започна да засипва краката му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.